

едиција

цепни
а
на
гр
е
м

Уредник
Ален Бешић

Copyright © Дејан Алексић, 2023.

Copyright © за ово издање Културни центар Новог Сада, 2023.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може се користити нити репродуковати у било ком облику без писмене сагласности издавача.

ДЕЈАН
АЛЕКСИЋ

Одавде се види

Да ли с̄ӣе с̄ӣарије не̄о ш̄ӣо може̄ӣе ре̄ћи
Ви које никад нис̄ӣе ис̄ӣричале целу йричу
Не̄о само оно ш̄ӣо би йало на йаме̄ӣ

В. С. Мервин, „Уснулим речима”

Време је. Почињем.
Свеједно одакле. Бар
Од зева. Ил да сам нем.
Ал ре̄ћи је ве̄ћа чар.

Ј. Бродски, „Мртва природа”

Аждаја коју храниш рукојисом
Кад би йи бар она ос̄ӣала верна

Б. Петровић, „На трагу ти је”

С̄ӣвари какве јесу? То је живоӣ, значи.

Волас Стивенс, „Човек с плавом гитаром”

Ко зна ш̄ӣа се дешава. Има неш̄ӣо...

Део разговора ухваћеног на улици, у пролазу.

I
АУТОПОРТРЕТИ

АУТОПОРТРЕТ С ДВОРИШНОМ ЕПИФАНИЈОМ

Из раја сам истеран
Као седмогодишњак
Схвативши да златна поподнева
И комшијина смрт
Иду у исту школу
И да транзистор који с балкона
Од почетка света преноси дерби
Говори тајним језиком
Бога оца што гунђајући
Поправља ситан квар
На справи званој вечност

АУТОПОРТРЕТ С НАПОЛА РЕШЕНОМ УКРШТЕНИЦОМ

То је смешна игра припадања:
Речи у крсташком рату око поделе слова,
Испијање кафе над лексичком ареном
У сенци винове лозе.

Корално острво и немачки филозоф,
Пазолинијев филм и врста птице.

Свет насумично обновљен из хаоса
Језичке условности, у недељно јутро
Кад време накратко оде по нова задужења.

Али довољно дуго да се запитам
Коме још служи све оно што ме објашњава.
Чије сам ја опште место?
На мом Галапагосу корњаче су госпође
Што крију љубавне поруке у лепезама.

АУТОПОРТРЕТ С ИДЕЈОМ О ПАДУ

Увек пре бријања
Загледам своје лице;
Личи ми на празан излог
Мале радње у банкроту.

Радници износе робу,
Један од њих чак певуши
Скаредну песмицу о мраку
Под девојачком сукњом.

Откуд наједном толико света –
Само још гутач ватре да бане
На заљуљано вашариште.
Ели, Ели, лама савахџани!

Летњи дан диже куле у ваздуху;
Идеја о паду још је тако млада,
Оклева у претећој лакоћи
Као оштрица пред лицем у пени.

АУТОПОРТРЕТ С ДРВЕТОМ И СНОМ

Волим да верујем како дрво
Под којим сам се испружио
Мисли о мени као о незналици.

Весели ме идеја да се у његовом
Тврдом целулозном срцу
Зачне саосећање према мом празноглављу.

Па кад задремам у хладу
Да ми у сан довуче бачву, једрењак и вешала
И још понеког од својих предака.

А за њима, под знојавим челом
Да одјекну ми мртви језици
И врева светине око губилишта.

Ужаснут, хватао бих се за час буђења,
Као кад последњу мисао лови
Глава на пању.

АУТОПОРТРЕТ С ТЕЗОМ О НЕБЕСКОМ НАРОДУ

А можда је квар једина
Исправна ствар на свету.

Понекад мали и смешан
Као каријес у зубу обешеног.
Други пут голем толико
Да се цели народи преселе на небеса.

Остане од читавог пука
Тек понеки преварант.

Ено га тамо, на мрачном раскршћу историје,
И само га зубобоља спречава
Да се пришуња и опљачка трафику.

АУТОПОРТРЕТ С ВРЕЋОМ КОЈА БИ НЕШТО ДА КАЖЕ

Имам своје орфичке силаске у подрум.
Тај тренутак међу старудијом и теглама
Пре но што очи приме мрак.

Са мном, дакако, силази и онај мит,
Разапет на старе пропорције:
Његов је умор и мој.

Има мноштво савета за мене,
Подучава гласом богатог рођака на самрти,
Спремног да ме укључи у тестамент.
Ево, на пример, та врећа – каже ми.

Мисли на ону у углу,
Надевену старим новинама до грла –
Свет где је заборав послодавац.
Чак и да проговори,
То би личило на бунцање
Заточенице полуделе од таме.

Мада је степениште стрмо
И износим киселе краставце,
Осврнем се ка њој сваки пут
На повратку у светло.

АУТОПОРТРЕТ У КРЕАТИВНОМ ХАОСУ РАДНОГ СТОЛА

На полеђини рачуна за струју
Налазим ко зна кад исписан стих.
Изашао је пред мене између
Торњева фасцикли и неопраних чаша.

По рукопису се види да је бележен
У журби, можда док је звонио телефон
Или кључала вода за кафу.

Гледамо се без речи, као рођаци
Који до малочас једва да су
Знали један за другог.

Како ти је мајка, питам га.
Оно што каже само је
Још један нови стих.

Иначе, напољу се већ смркава,
Пси лају на ветар и помишљам
Да би требало да се јавим мајци.

АУТОПОРТРЕТ С ПИТАЊЕМ: ШТА ДРУГО ДА ТИ КАЖЕМ?

Окани се писања поезије
Ако ти је мање од хиљаду година.

У међувремену, можеш
Да копаш рупе у ваздуху
И шапућеш у њих.

Или да правиш свиралу
Од срнећег ребра,
Међу ловцима толико пијаним
Да већ вековима траже праву реч
За оно што их чини срећним.